

kan jeg ikke vedkende mig, at Lovforslaget accepterer Begrebet Medhjælper som sikkert Begreb. Vi have Styrmænd, Maffinmestere af 1ste og 2den Klasse, men „Medhjælper“ er noget aldeles ubestemt, som man ikke veed, hvad er; dertil kan man tage en hvilken som helst Person, saa det er mig ikke videre overbevistende, at Udtrykket er brugt et Sted i Lovforslaget. Men det er i øvrigt noget, der ikke har stor reel Betydning, hvad der staar eller ikke staar i den Retning. Her staar kun, at der skal være en Mand mere. Medhjælper kan man kalde enhver, der stilles ikke bestemte Krav til denne Medhjælper. — Saa kommer jeg til Forslaget under Nr. 9 om, at Post o i § 9, der handler om, at vedkommende skal være i Besiddelse af dansk Indfødsret, skal udgaa. Det vil jeg meget indstændigt fraraade Vedtagelsen af. Der har saa ofte været Tale om den Ting, at det er rigtigt, at naar man stiller større Krav til vedkommende, at de skulle underkaste sig store Prøver, skal man forbeholde Stillingerne for dem, som have Indfødsret, og det er en rigtig Regel. Det forekommer mig ogsaa her at være en ganske rigtig Regel. Der er ingenlunde Trang til Befalingsmænd, til at saa fremmede ind som Befalingsmænd ud over det Omfang, hvor de allerede ere komne. Man nægter dem ingenlunde at tage Eksamen; de kunne jo hos os, maa jeg dog gøre opmærksom paa, ret hurtigt og paa meget billige Billaar opnaa at saa Indfødsret, og paa den Maade, vi meddele Indfødsret, synes jeg ikke, der er Trang til lettere Billaar. Nu sige de ærede Medlemmer, at paa andre Steder forholder man sig paa anden Maade, og det kan gerne være. Man indretter sig ganske sikkert andre Steder efter de Krav, der stilles; hvor man behøver Tilgang til de Klasser, tager man dem ganske sikkert mere frit, men vi behøve ikke en saadan Tilgang. Det forekommer mig, at man gør de indfødte i Landet Uret, naar man ikke vil forbeholde dem den Slags Befalingsposter. Der er Tale om Tillidsposter, og de vedkommende maa ofre ikke saa lidt for at saa dem; der er jo aabnet rig Udgang til Undtagelser fra Bestemmelserne. Det er en Selvfølge, at naar et Skib købes i Udlandet, kan det gaa hjem med fremmed Besætning, ogsaa af Befalingsmænd. Der er desuden til § 18 stillet et Vandringsforslag af Udvalget, som gaar ud paa, at der midlertidig kan dispenseres fra disse Bestemmelser; altsaa efter min Mening byder Forslaget, saaledes som det kan ventes vedtaget, alt fornødent i den Retning, og jeg vil meget tilraade, at man ikke vedtager det Vandringsforslag, som det ærede Mindretal

har stillet, og som den ærede Ordfører (Martenzen) med en vis Iver tog Ordet for. — Jeg kommer da til Nr. 12. Det anser jeg heller ikke for heldigt. Man vil gøre Næringslovens Bestemmelser gældende her i disse Forhold for Befalingsmænd om Bord. En Ting er, hvorvidt en Mand kan ernære sig i borgerlig Næring, en anden Sag er, hvor han skal føre Befaling over andre; det er et Tillidsforhold, han her kommer i til andre. Hvad der gør, at jeg for min Person holder fast paa, at Lovforslagets Afstælse er rigtig, er naturligtvis Hensynet til de ombordværende, over hvem vedkommende skal befale; thi det er mindre heldigt at lægge denne Myndighed i Haanden paa en Mand, der har været straffet f. Eks. for Tyveri og ikke har faaet Vresoprejsning. Det kan han jo i Reglen saa, naar den Tid er gaaet, som dertil kræves, og han ellers har opført sig godt i Mellemtiden; men det er ikke rigtigt at udsætte danske Søfolk for at staa under en Mand, der er straffet for en Forbrydelse. Der kan være ganske saa Tilfælde, som det ærede Medlem, der førte Ordet for Forslaget, nævnte, hvor det kan være mindre heldigt for vedkommende, men det kunde man jo tale nærmere om. Han sigtede navnlig til smaa Skibe, Skippere, der selv have deres Fortjeneste af at sejle ene eller med en enkelt Medhjælper. Det er naturligtvis mindre odiøst i saadanne Tilfælde; men som Regel er det rigtigt, at den, der skal befale paa et Skib, og under saa farefulde Forhold, som der er Tale om, skal være kendt som en Mand, der ikke ved Dom er funden skyldig i en vanærende Handling, altsaa en virkelig hæderlig Mand, saa jeg beklager, at Udvalget holder fast paa det Forslag, men venter selvfølgelig at se det vedtaget alligevel. — Vandringsforslaget under Nr. 11 er jo formelt. — Nr. 12 er for saa vidt ogsaa formelt, som det kommer herind af Hensyn til, at det er udelukket, om jeg husker ret, af Loven om Styrmænds eksamen. — Nr. 13 behøver jeg ikke at omtale. — Nr. 14 er ogsaa for mig et formelt Forslag. Nr. 15 ligeledes. — Nr. 16 følger af Lovforslaget om Maffinisteksamen, hvori det findes optaget. — Nr. 17 og 18 har jeg ikke noget at bemærke til. — Saa kommer jeg til Vandringsforslaget under Nr. 20, som allerede har givet Anledning til adskillig Strid. Det ærede Mindretal, som har foreslaet Reglen der, har ikke nøjedes med at blive staaende ved, hvad der nu er gældende Ret; nu skal han paa sit Hjemsted kunne saa disse Bøtser; men Mindretallet foreslaar, at vedkommende skal kunne henvende sig til hvilken som helst Retsbetjent, hvis